

מסורת הש"ס

(א) יצמות לו; (ב) כתובות קטן;
תענית כא. [תוספ' כתובות
ע"א, (ג) (דף קכח, ד) (דף
קכו, ה) (שי"ך למשנה לעיל
קכו,)]

הגהות הב"ח

(א) גב' זו מדובר נר
נר אפי: (ב) שם ויש
קצת שם לעולם אה קט:
(ג) אהרן ויש ממנו ור
וקהל וישוה: נ"ב כן הויה
והשני: וכן פסוק אה
והשני: וישוה קהל וקוהו
נר: (ד) ד"ה אפילו
אם לא היה שם שדות שדה
והשני בן אהרן:
(ה) י"ח וקמפת לך
אם לא: (ו) תוה' לך
אם לא: וזה שם
היה וישוה בראשון
בשר וכדפי' בקונטרס
אם לא ממנו ור אל ר אה
ישלח לר ויפסד נר מה
לר: אהרן:

מוסף רש"י

זר: אדם הנותן מתנה לאחר א'
נתן כל נכסיו לאחד מזניו אם אמר
לשון מתנה עם לשון ירושה דבריו
קיימין דהיי' דלא תפיש לשון ירושה
לפי שאין אדם ממנה על מה שכתוב
בבורה וכמו שלא אמר כלום דמי לשון
מתנה מיהא תפיש והרי הוא כמי
שאמר לשון מתנה לחוד דקני' ובגמ'
מפרש היכי דמי מתנה בלמעט או
בתחלה או בסוף: **תנא** שדה פלונית
פלוגי וירושא. כלומר שדה אחת
לישנא דקרא (א) וירושא (ישעיה לד)
יירשנה ותמן לו: ודוקא בצדא אחד
ושדה אחת. דבהואו שדה שצמד
לאותו האיש איכה ממנה צדי לשון
ירושא: אבל בצדא אחד ושאי שדות.
כגון ירש ראוונ שדה פלונית שבמורח
ותמן לו לראוונ שדה פלונית שבמצרב
הואו לשון מתנה קני אלל הואו
ללשון ירושה לא קני דמתנה דהיאך
לא מסיעי לאידך אלל זאת הוריש לו
וזאת נתן לו ובההיא דירושה היא
מתנה על מה שכתוב בבורה ולא
אמר כלום. וכן בשדה אחת ושני בני
אדם כגון ראובן ירש חצי שדה זו
ותמן חציה לשמעון שמעון קנה לראובן

מוסף תוספות

א. דאיכא למימר דרי
תתא ר' אבא למעוטי לאו
למעוטי שלישי בראשון
אלא למעוטי שני בשני
הוא דתתא, וכל היכא
יביכלת לאוקמי מיעוטא
במילתא דלית בה פלוגתא
לית לך לאוקמא במילתא
דלית בה פלוגתא. ד תמ.

ב. ולפי פ' זה כשאמר
לעיל ולית הלכתא כמר בר
אשי כפי פלוגתא. ד תמ.

ג. שפיר פסוקי הלכה ולא
משום דבעו למיפסק
שתהא הלכה כרבה וכו'
וזוטא בהי כפי שאפי'
כרבה אין הלכה. מעי'.

רבינו גרשום

אימור רבא דאמר לעיל
אף בראשון כשר מוסיף
הוי דלא אתי כלום לגרועי
ממילתא דרבה בריה דרב
מוסיף אלא מוסיף הוי על
מלת' ואתי הלב' לאפוקי
ממאן אי מדשמואל כו'.
פליגי לעיל גבי עדות

הלא מוסיף הוא על דברי
אֵלֵיהוּ לְמִימַר דֹּאף בְּרֵאשׁוֹן
אֵל גּוֹפֵה אֶלְטֵרִיךְ לִר' אֲבֵא
בְּסִנְהֶדְרִין פֶּסוּל בְּפֶרֶק זֶה

אי לאפוקי מדרבא מר
רב אשי לית הלכתא
לאפוקי מדשמואל ו
איתותבו אלא לאפוקי
דמר בר רב אשי;
ריבה לאחד ומיעט
מתנה בתחלה היכי
בסוף כי אתא רב די
שדה פלונית לפלוני
בתחלה יירשה ותנתן
יירשה ותנתן לו ויירש
ודוקא באדם אחד ו
אחד ושתי שדות ש
לא ר' אלעזר אומר
שדות שדה אחת וש
שדות ושני בני אדם
תנתן שדה פלונית ל
פלונית רבי יוחנן אומ
לא קנה אמר ליה
חדא ואתקפת לן חד
אדרי אלעזר לא כ
ושתי שדות כאן בש
אלא דר' יוחנן אדר
נינהו ואלביא דרב
אמר ^(ג) "לא קנה ע
יירשו שדה פלונית
במתנה ויירשום בפל
לא שנו אלא אדם
אדם אחד ושתי ש
בני אדם לא ורב נחמ
ושתי שדות שדה א
שתי שדות ושני בני
אמר אפי' שתי ע
אמר רב ששת מנ
יהאומר תנו שקל
אמר אל תתנו להן א

לראובן יירש שדה פלונית ואלו
למכיון לארדך הואיל ונדבר
הוא גברא ושדה ש
ומיתלתא
וסם כן חדא אחד מדבר
וי שדות. היא לעילוי ואלו
אלעזר דא"כ אמאי הוצא
אמוראי נינהו. אגא ורב
הן ביחד מתנן שדה פלונית
י"ך זה צוה כלל הלכך ש
שון ועל אחרון אחרון
דכי היכי דלשון ירשה נל
ועונן יירשו שדה פלונית ו
פמי לשון מתנה קדמה דלא
פלוני ופלוני יירשו שדה פ
ראובן דכיון דשני מעשים
אמר ויירשו לבסוף אלא
אמר כרב דימי אמר רבי יו
וכגון שהלך למדינת הים
ס"ה להם סע. האש אמר
ס"ה מניחא האש בנמל
עוקבא ללכתא בין שאממ
המת ומשנינן הני מילי

כותי' אלא כר' יהודה דהאב מהימן
שבע וגובה מחצה וכדמתרצי' אליבא
תיבה כי אם באמירה בעלמא כר': זו

א לאפוקי מדרבא מוסיף הוא. ואפשר דר' אבא נמי מודה לרבא ⁽¹⁾ דפי' בקונטרס שלישי בראשון כשר ללא ממעט הלכנה מילתא דרבא ² ואי לאפוקי מדשמואל ורב ששת ודבר פפא הא איתמוצו אכל ר' אבא בר חמא לא איתמוצו וועג' א' נקטק בעדות

קרקע ומשמע חבד בהנחה כשר חק
על גב דנסתמא וצבריתא משמע
דפסול ליה לכל עדות מניין למימר
דהוא הדין בהנחה דפסול רבי אבא
וקרקע צטריא ליה דמכין צטוב
כדשמואל והו' כהנולה ואפ"ה פסיל
ליה ור"ת פסק בצפר הישר דשלישי
בראשון פסול וכן פוסק הי"ג אלף
שהם אינם פוסלים אלף מדרבנן והוא
פוסל מן התורה כדפסיל רב צוה
צורר ומפרש הכי לאפוקי מאי א
לאפוקי מדברא מוסקף הוא על דברי
רבי אבא ואי אחא לנפסק דדוקא
שלישי צטני כשר ולא שלישי בראשון
א"כ הוה ליה למימר אין הלכה כרבא
ואי לאפוקי ממר בר רב אשי כלומר
הא ללא קאמר אין הלכה כרבא אלף
הלכתא כרבי אבא משום שרואה לכלול
בהדיא דאין הלכה כמר בר רב אשי
הא לית הלכתא כו' ואי משום שמואל
ורב ששת ורב פפא אטריק ליה למימר
דהלכה כרבי אבא שעה ממעט
כולהו צידי הא איתותבו ולימא אין
הלכה כרבא בהדיא אי לאפוקי מדידיה
לחוד אחא אלף לאפוקי מר' יוחנן
דהשאל לא מני למימר דאין הלכה
כרבא ואטריק ליה למימר דהלכה
כרבי אבא דממעט לכולהו ומפיק גמי
מדברא דדוקא שלישי צטני כשר² וקשה
לר"י דאי דייקין ממילתיה דרבי אבא
דוקא שלישי צטני א"כ ידוע גמי
דדוקא עדות קרקע ובהנולה כשר
וצבריתא פוסל הכל:

וְדִקְקָא בְּאֵדָם אֶחָד וְשֵׁדָה אַחַת.
לֹא גִרְסִינָא אֶמֶר רַבִּי
יֹחֲנָן חָלָה הֵכָל מִמְּלִיתָיָה דְּרַבִּי
וְרַבִּין פְּלִיג עֲלֵיהּ בְּסֻמָּן דְּאִמּוֹרָאִי
יִנְהוּ אֲלִיצָא דְּרַבִּי יֹחֲנָן:
וְהִלְכָּא

אמינא לה דתנא^א
 גי בשבת וראוין ליתן סלע נותן להן סלע ואם
 א שקל אין נותנין להן אלא שקל ואם אמר אם מתו
 יירשן

נון מתנן שדה פלונית אחרת: 'אפי' אדם אחד ושאי שדום (ז). דכי ירשי
ללאחד נתן לשנין: אבל שתי שדום ושני בני אדם. דהוו אנשים
לגאריך גברא ולאריך שדה. ובסבדות בעלמא פליגי: כי אמת רבין
פי נפשה היא ולא איתמר אמתני ומיהו הכי נמי הוה מפרש
יסחה לנו דלא קשיא לן מידה בגוה: ואסקפת (י) חדא. אחד
סיומא דמלתא דרבי אלעזר דלמרחן לעיל אבל שתי שדום ושני
לומר דר' אלעזר אדר' אלעזר לא קשיא הא בדיקא קאמר לעיל
ימי: וריש ליקא אמר לעולם לא קנה. בשתי שדום ושני בני אדם
רבוזין ושדה פלונית לשמעון ויירשום דכיון דגופין מוחלקין וניהו
לשונות של לשון מתנה וירושא כנגד שני מעשים הן לאחד לשון
לא קנו עד שיאמר ירושה בנחלה וירושא בסוף ומתנה בצמנע
לשנים גם המתנה שבצמנע נאמרה בעל כרחך לשייך דלמחן
דתי שנתי להם במתנה ויירשום דעל כרחך יירשו קמא עולה על
מיתא וימי לשון מתנה דכתיב שנתי להם דמיעריב אלשון ירושה
ת פלוניות ומתן להם שדה פלוניות ופלוניות ויירשום הוה אמינא ירושה
ש לחלק להם גם הלשונות וכן אם אמר פלוני ופלוני יירשו שדה
הוה אמינא לראשון לשון ירושה ולשני לשון מתנה דשתי לשונות
ורב נחמן כר"א ורב ששת כרבין אליבא דרבי יוחנן: האומר פנו
ה יתן להם כשיעור הזה עד שיכלה הממון כולו: שקל שבגמר
לא אלא כדי לזון בצמנאם שלא יתנו יותר מכדי זרכין: אל סמו.
ציות (דף ע.) מוקמינן לה כר"מ דלמר מואה לקיים דברי המת ומיהו
גו צין שאמר אל תתנו ונתנין להן כל זרכין ומקשינן והא ק"ל
ייתתא אבל צהא מינח ניחא ליה ומאי דלמר ולרויניהו הוה דשדב:
יירשו

כר' אלעזר ורב ששת סבירא ליה כריש לקיש: שכיב מרע האומר תנו שקל לבני זמזנות לשבת. ל
סלע על שיפורן מרובה נותנין להם סלע והא דקאמר תנו להם שקל לא אמר אלא בשביל לצמצם
אם (אמר) אין דיי להם בזה תנו להם יותר. ואם אמר אל תתנו להם כל עיקר אלא שקל. או שאמר

עין משפט
נר מצוה

פַּה א ב מ"י פ"ו מהל'
נחלות הלכה ו סמג
עשין לו טוש"ע ח"מ סי'
דפא סעיף ז ועיין שם צמ"מ
ובגה"ה:

פ'ו ג ד מ"י פ"א מהל' זכיה ומתנה הל' כג פ"ב הלכה ו סמג עשין פב טור שו"ע חו"מ סי' רנג סעיף יז וסי' רמח סעיף ב:

רבינו גרשום (המשך)

[illegible][illegible]

ועד הואיל וראוין לתת להם ממון שלא יפסידוהו. אבל נזק להם שקל ואם מתו בני